

VOJTA SE PTÁ, PROČ

1. září je den, který nemá většina dětí moc ráda. Každý ví, proč. Jasně. Začíná škola. I pro Vojtu. První cesta po prázdninách do školy byla pro Vojtu vždy zvlášť krutá. Na rozdíl od ostatních dětí nemohl jít do školy sám, ale musel jít s maminkou. Byla totiž učitelkou angličtiny ve škole, do které chodil.

I dnes se blížili ke škole spolu. Před hlavním vchodem si Vojta odevzdaně nadhodil na zádech školní batoh a už už se chystal s maminkou dojít až ke svojí třídě, když tu ho náhle zachránila Symča. Symča byla jeho spolužačka. Byla úplně jiná než všechny děti a měla také úplně jiné jméno. Nebyla totiž Češka. Tedy vlastně – snad byla Češka. Mluvila česky stejně jako všechny děti, narodila se v Čechách a některé děti ji znaly od mateřské školy, která byla za rohem.

Ale uznejte, může být Češka někdo, kdo má vlasy černé jako uhlí, takové zvláštně zešikmené a oči – a vůbec, celý vypadá jinak než ostatní české děti? Zkrátka Symča byla Vietnamka. Její rodiče prodávali potraviny v malém krámku v centru města.



A Symča tam s nimi byla každý den celé odpoledne. Nikdy neměla čas třeba běhat s dětmi v parku nebo hrát s nimi jejich hry. Proto se s ní také nikdo příliš nebavil.

Zato pravidelně jednou za dva roky létala s rodiči na dovolenou domů do Vietnamu. Ne, že by děti neměly Symču v lásce, ale Symča byla jiná a neměla čas. Ale teď Vojtu napadlo, že by bylo určitě důstojnější jít po chodbě a bavit se se Symčou než jít s maminkou – učitelkou. Maminka se otočila a mávla Symče i Vojtovi na pozdrav.

Ráno 1. září tak proběhlo docela dobře. Scéna s pusou před hlavním schodištěm do prvního poschodí se nekonala. Maminka zmizela za dveřmi sborovny.

A tak si Vojta jenom nedbale přetáhl košili přes kalhoty a přitom si povídal se Symčou o tom, jak dlouho letí letadlo z Prahy do Vietnamu, co se v letadle jí, jak se tam spí a jaké tam mají záchody. Symča mu vlastně neřekla nic, co by neznal z filmů.

Ale rozdíl tady přece jen byl. On zná létání zatím jen z filmů, Symča létá s rodiči letadlem každý druhý rok, takže už v letadle strávila neuvěřitelných padesát hodin času. I když je jí teprve deset roků...





A co se Vojtovi na Symče líbilo ze všeho nejvíc, bylo to, že se s tím vůbec NEVYTAHOVALA. Kdyby se jí dnes Vojta nevyptával sám, Symča by se o svých zážitcích z létání s nikým sama asi nebavila. Vojta by se nedověděl, jaká je to síla, která vás zatlačuje do sedadla, když letadlo nabírá rychlost na rozjezdové dráze a jak to s člověkem houpne jako na nějaké vlně, když se najednou odlepí od země. Nebo jaké to je, když kolem sebe, nad sebou a pod sebou vidí oblaka. A jak se Země neustále zmenšuje a zmenšuje, až to vypadá, jako kdyby pod vámi někdo rozložil ohromitánskou mapu světa.

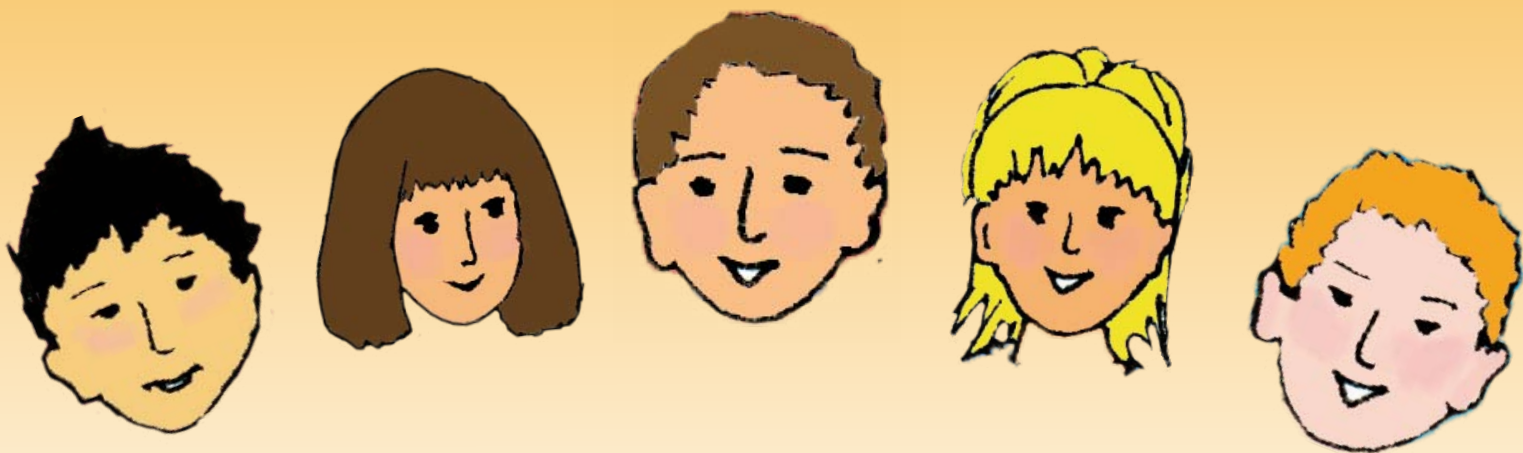
„A kde jsem já, a brácha, a naše škola, a náš panelák“, pomyslel si jen Vojta, „ a když celé naše městečko vypadá jen jako několik malých kostiček v zelených čtverečkách...“

Když spolu vstupovali do třídy, měl už Vojta v hlavě jednu myšlenku: Dívat se na svět z výšky, to je něco podobného jako dívat se na mapu světa. Jak se vlastně dívá na svět Bůh? Z výšky? Z té největší výšky, jakou si umíme představit? A vidí nás jako na mapě nebo na globusu? Něco jako mravinečky? Nebo z dálky? Z takové dálky, že tam ani nevychází a nezapadá slunce?



Rád by se na to zeptal Symči. Ale nebyl si jistý, co vlastně ví Symča o Bohu. Na náboženství chodil už od první třídy z celé třídy sám. A neví o tom, že by někdo z dětí chodil v neděli do kostela jako on. Tím spíš Symča. Jejich obchod má otevřeno i v neděli. A tak mu nakonec připadlo ze všeho nejzvláštnější ještě něco. Nikdy ho nenapadlo přemýšlet o tom, jak je to s Bohem a se světem, ani v náboženství se o tom nic naučili.

A Symča zase jen létá letadlem do svého vietnamského domova a neví nic o Bohu. Ale teď se to její letadlo dalo dohromady s jeho myšlenkou na Boha. Možná, nebýt Symči, ani by ho to nenapadlo. No jo, ale kdo mu teď pomůže přijít na kloub tomu, jak daleko má Bůh k zemi, k lidem, a hlavně k němu?



(Z připravované knihy Ludmily Muchové *Vojta se ptá, proč.*)





Otázky pro chytré hlavy:



Podle čeho se podle vás pozná, jestli je Symča Vietnamka nebo Češka?

Podle čeho se podle vás pozná, že Vojta je křesťan?

Našli byste co nejvíce věcí, ve kterých se Symča podobá Vojtovi a co nejvíce věcí, ve kterých si vůbec podobní nejsou?



Otázky pro chytré hlavy:



Jestli je opravdu Symča nevěřící a Vojta křesťan, mohou si spolu hrát? Mohou si spolu povídat o létání? Nebo o škole? Nebo o práci v obchodě? Nebo o Bohu? Existuje podle vás něco, o čem si určitě povídat nemohou?

Kdyby Symča mluvila vietnamsky a ne česky, mohl by jí Vojta rozumět? A kdyby Vojta mluvil o svých myšlenkách na Boha, mohla by mu Symča rozumět?

Má podle vás nějaký smysl, aby věřící děti hovořily se svými nevěřícími kamarády o Bohu?



Otázky pro chytré hlavy:



Je vůbec podle vás správné, aby věřící děti mluvily se svými nevěřícími kamarády o tom, jak si představují Boha?

Když nějaké dítě o sobě říká, že je nevěřící, znamená to, že si nemůže Boha vůbec nijak představovat?

Už vás někdy napadlo jako Vojtu, že Bůh může vidět svět podobně jako cestující z letadla? Líbí se vám tahle Vojtova představa? Nebo máte jinou představu?